

leila...

I --.Sí amich meu... cucara lu rccorJo com si fos ara...
encara la veig pàlida^ descolorida de llavis,, estirada al
^im tiels ílonjos coixins del seu Jlit... encara sento T im-
• Pí'esiú cadavérica, íreda, de las sevas mans... [morta! ¡mor-
^^'-- ¡pobre María!.,.

Y ^m demanas quetinch... y vols *q-xe* estigui content., y
'^ols que ripiui!... .., ' ' :. ' .

No: no pucli; m'es impossible... EU llavis se'm tancan...
^s ulls jne creman... me sento desfal escutn.. m^ afogo, si
^^Ji amich, m* afogo.,, ¡també s'afogava la María!

Ja ^m falta tot... ¡Me falta Ella... qu'era la vida... me
^ifa Ella., y encara vols que estigu. tranquil!"^

¡Si Ella era la més bella criatura... lo que més estima-
^^•'- la única dona ab la que havia dr compartir en aquest
^^n las alegrías y las penífs, las rií lias y els plorsl...
*^h desde aquell día, amich meu, CÍ m una riera sense
'^i'iiuaj com un arbre sech, com un i iu sense el calor de
'^ parella... com l' hivern,, aixís sodi, fret^ árit, sense
'^ida...

Y no estich malament: viscli con. una plantà qual- .
;^^ol.,. segueixo el camí de la terra •pausadament, perquè
J^ res me con mou... soch estrany pot:er... y es que tan
^^ m^en dona.,.

No soch, amich, no soch el d^avajs... Be ho sabs prou